

Luni, 10 August, 2026

Sf. Mc. Laurențiu arhidiaconul

Sf. Sfințit Mc. Xist, episcopul Romei

Sf. Mc. Ipolit

2 Corinteni 2

³ Și pentru aceasta v'am scris eu vouă¹, ca nu cumva la venirea mea să am întristare de la aceia care trebuie să mă bucure, fiind eu încredințat despre voi toți că bucuria mea este și a voastră, a tuturor.

⁴ Că din multă supărare și cu strângere de inimă v'am scris, cu multe lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți iubirea pe care cu prisosință o am către voi.

⁵ Iar dacă m'a întristat cineva², nu pe mine m'a întristat, ci într'o oarecare măsură – ca să nu spun mai mult – pe voi toți.

⁶ Destul este pentru un astfel de

¹ O probabilă scrisoare anterioară, numită de unii critici „epistola aspră”, care însă nu ni s'a păstrat. O seamă de analiști pretind a o recunoaște în capitolele 10-13 ale prezentei epistole, dar argumentele lor nu rezistă.

² Fie incestuosul din Corint (vezi 1 Co 5, 1 și nota), fie un adversar personal al lui Pavel (dintre iudaizanți), sancționat de comunitate cu majoritate de voturi.

om pedeapsa ce i s'a dat de către cei mai mulți,

⁷ așa încât voi, dimpotrivă, mai degrabă să-l iertați și să-l mân-gâiați, pentru ca un astfel de om să nu fie copleșit de prea multă întristare.

⁸ De aceea vă rog să-i dovediți iubire.

⁹ Că de aceea v'am și scris, ca să vă încerc, și prin aceasta să cunosc dacă'n toate sunteți ascultători.

¹⁰ Iar cui îi iertați voi ceva, îi iert și eu; pentru că și eu, dacă am iertat ceva, de dragul vostru am iertat în fața lui Hristos,

¹¹ ca să nu ne lăsăm covârșiți de Satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.

¹² Și venind eu la Troa pentru Evanghelia lui Hristos și ușa fiindu-mi deschisă în Domnul,

¹³ nu mi-am avut odihnă'n duh, din pricină că nu l-am găsit pe Tit, fratele meu; așa că m'am despărțit de ei și am plecat în Macedonia.

¹⁴ Mulțumire fie-I adusă deci lui Dumnezeu, Celui ce pururea ne face biruitori întru Hristos, și prin noi descoperă'n tot locul mireasma³ cunoștinței Sale!

¹⁵ Pentru că noi Îi suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier:

Matei 23

¹³ Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că închideți împărăția cerurilor de dinaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce intră nu-i lăsați să intre.

¹⁴ Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că mâncați casele văduvelor, făcând îndelungi rugăciuni de ochii lumii; pentru aceasta mai mare osândă veți lua.⁴

¹⁵ Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit;

³ Aromatele fumegânde ce însoțeau întoarcerea triumfală a împăratului biruitor, din al cărui cortegiu făceau parte atât învingătorii (spre viață) cât și învinșii (spre moarte); vezi și următoarele două versete.

⁴ Acest verset (14) se află numai într'o seamă de manuscrise și se pare că a fost interpolat aici prin strămutarea textului din Mc 12, 40 și Lc 20, 47; în realitate, avertismentele „Vai vouă” sunt în număr de șapte.

și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei, de două ori mai mult decât voi.

¹⁶ Vai vouă, călăuze oarbe, care spuneți: De se va jura cineva pe templu, nu-i nimic; dar de se va jura pe aurul templului, se leagă pe sine.

¹⁷ Nebuni și orbi! Ce este mai mare: aurul, sau templul care sfințește aurul?

¹⁸ Și mai spuneți: De se va jura cineva pe altar, nu-i nimic; dar de se va jura pe darul de pe el, se leagă pe sine.

¹⁹ Nebuni și orbi! Ce este mai mare: darul, sau altarul care sfințește darul?;

²⁰ deci, cel ce se jură pe altar, se jură pe el și pe toate câte sunt pe el;

²¹ iar cel ce se jură pe templu, se jură pe el și pe Cel ce locuiește în el;

²² și cel ce se jură pe cer, se jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.⁵

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

„Vai vouă,... că închideți împărăția Cerurilor înaintea oamenilor.” Acest lucru s-a zis către arhieriei care nici ei nu învață poporul calea mântuitoare și nici pe preoți nu-i pun să facă acest lucru; s-a zis și către preoții care nu au grijă de popor, neostenindu-se a le lămuri cele trebuincioase pentru mântuirea sufletului. Aceasta e pricina pentru care poporul rămâne în neștiință și o parte rămân cu încredințarea că totul merge așa cum se cuvine, iar ceilalți, deși bagă de seamă că ceva e putred, nu merg încotro ar trebui, fiindcă nu știu cum și unde să meargă. Aceasta e pricina pentru care au rămas în popor atâtea credințe deșarte; aceasta e pricina pentru care capătă trecere la el și rascolnicii, și molocanii, și hlăștii⁶; aceasta e pricina pentru care lesne se prinde de el orice învățătură rea. Îndeobște, preotul crede că la el în parohie totul merge ca pe roate și se apucă de treabă numai atunci când răul s-a întins deja și iese deasupra. Atunci însă e greu

să mai faci ceva. Preotul trebuie să socoată ca primă datorie a conștiinței sale desăvârșirea maturilor în cunoașterea credinței creștine și pregătirea tinerilor din primii ani de dezvoltare a conștiinței lor, lămurindu-le lucrurile pe care ei trebuie și pot să le știe. De la școală nu e de așteptat nimic. Această muncă trebuie făcută prin viu grai, adunând copiii în biserică și acasă în serile de duminică, sau când și cum va fi mai la îndemână.⁷

⁶ Molocanii și hlăștii: secte răspândite în Rusia din a doua jumătate a sec. al XIX-lea, începutul sec. al XX-lea – n.tr.

⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.